

"Historieförfalskningen är en aktivitet som tiderna igenom; har utövats i alla länder. Stefan Zweig har behandlat ämnet i en utförlig essä. Han var född i Wien som medborgare i den numera försvunna dubbelmonarkin Österrike-Ungern. I sin essä berättar han: Som medelålders man roade han sig med att läsa om de läroböcker i sitt fäderneslands historia, som man hade satt i hans händer när han var skolpojke. Denna konfrontation med de gamla skolböckerna blev en helt skrämmande upplevelse för honom, Zweig upptäckte att han som barn hade utsatts för ett systematiskt genomfört kunskapsbedrägeri! "

Ur "Otrons artiklar" eller "Hur historien förfalskades"
- Wilhelm Moberg.

FREDSSLUTEN

Det svenska Östersjöväldet faller. Skånelands självbestämmandeklausuler i orubbat bo.

Efter löpgravsdramat vid Fredrikshald kom det första fredsslutet i Stockholm den 9 november 1719 med Hannover, som mot vederlag av en miljon riksdaler erhöll hertigdömena Bremen och Verden. Påföljande år den 21 januari slöts fred med Preussen, som då erhöll Stettin med Vorpommern söder om Peene samt Usedom, Wollin, Damm och Gollnow, mot en lösen av två miljoner riksdaler.

Den 3 juni 1720 kom det tredje fredsslutet i Stockholm. Denna gång med Danmark, som nu återlämnade sina erövringar i form av Marstrand, Wismar, Stralsund och Rügen. Sverige tvingades avstå från tullfriheten för svenska fartyg i Öresund och dessutom ersätta Danmark för gjorda förluster med 600000 riksdaler. Svenskarna förband sig dessutom att upphäva alliansen med hertigen av Holstein samt skulle Sverige överlämna åt Danmark att besätta den gottorpska delen av Schleswig.

Baltikum, som kostat oerhörda mängder blod och lidande, bestående av Livland, Estland med öarna Dagö och Ösel, Ingermanland samt av Finland Viborg med sitt län jämte södra delen av Keksholms län, fick avträdas till Ryssland genom freden i Nystad den 30 augusti 1721. Det på franska vapen och subsidier stöttade svenska Östersjöväldet föll ihop och Rysslands maktställning vid Östersjön grundlades genom fördraget.

"Ödet är Guds dom, mot vilken intet vad gives".

Citat ur den demotiska vishetsläran från det gamla Egypten.

Vid de föregående fredssluten mellan Danmark och Sverige i Roskilde 1658, i Köpenhamn 1660 och i Fountainebleau 1679 tillförsäkrades, som bekant Skåneland inre självstyrelse inom det svenska imperiet. Anledningarna till att detta inte upprepades vid freden i Stockholm 1720 kan vara flera. En av dem kan vara, att man i Danmark insåg det meningslösa i att fästa dessa bestämmelser på pränt en gång till. Man hade ju då lång erfarenhet av hur svenskarna handskats med autonomibestämmelserna och hur man på olika sätt kringgått dem. Ord och avtal var helt enkelt bara bläck på pappret för den svenska maktens representanter, såvida de inte gagnade dem själva.

En annan anledning kan ha varit, att England i kraft av förbundet i Stockholm den 21 januari 1720, - ett försvarsförbund mot Ryssland, uppträdde som räddande ängel på svenskarnas sida. Under fredsförhandlingarna uppträdde nämligen den engelske medlaren John Carteret, som förmedlande länk mellan den sviktande regeringsmakten i Stockholm och Fredrik IV i Köpenhamn. Det gällde för England att på allt sätt, utöver de utlovade penningmedlen och flotthjälpen, stötta sin bundsförvant mot Ryssland. Återigen spelade ödet med det skånska folket, men nu i formen av en annan svensk skyddsmakt - den uppåtgående stormakten England. Det gäller att vända kappan efter vinden, - en politisk cirkuskonst som till och med kan anses vara det verkliga kännetecknet för "de svenske", inte bara under en epok utan genom många århundraden.

I sammanhanget noterar vi emellertid, att de ingångna fredsavtalen, med avseende på Skånelands självbestämmanderätt, enligt bestämmelserna från Roskilde, Köpenhamn och Fountainebleau fortfarande blev i orubbat bo. Fredstraktaten i Stockholm 1720 innehåller nämligen inte några bestämmelser om motsatsen! Den svenska regeringens upphävande av det skånska generalguvernementet och de skånska landskapens totala införlivande med Sverige, **efter** det Fredrik IV undertecknat fredsurkunden på Fredriksborgs slott, är inget annat än en ensidig åtgärd utan stöd i några folkrättsliga regler.

Vi har därför anledning att fortfarande hävda de skånska landskapens rätt till viss föreskriven självständighet inom det svenska rikets gränser. Vi åberopar i det avseendet de ännu i kraft varande fredsöverenskommelserna i de traktater, som för Skånelands vidkommande har berörts i det föregående.

--

Människans långa historia visar med otaliga exempel, att frihet inte är något som man får till skänks, utan det är i stället något som man måste ta. . . .